

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobců: a) V.B., nar. „X“, st. příslušnost Ukrajina, b) Y.B., nar. „X“, St. Příslušnost Ukrajina, c) nezl. Y.B., nar. „X“, st. příslušnost Ukrajina, d) nezl. P.B., nar. „X“, st. příslušnost Ukrajina, všichni zastoupeni: Mgr. Monika Ipserová, advokátka se sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobách proti rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19.10.2015, č.j. OAM-385/ZA-ZA05-K07-2015, a ze dne 19.10.2015, č.j. OAM-382/ZA-ZA05-K07-2015,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á**.
- III. Zástupkyni žalobců Mgr. Monice Ipserové, advokátce se sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice, se přiznává vůči České republice právo na náhradu nákladů řízení, a to ve výši 29.911,20 Kč, přičemž tato náhrada nákladů bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové.
- IV. Tlumočnickovi ing. Petru Arsenjevovi se přiznává vůči České republice právo na náhradu nákladů řízení, a to ve výši 685 Kč, které mu bude vyplaceno z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včasnou žalobou domáhali soudního přezkumu dvou v záhlaví tohoto rozsudku označených rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto tak, že ze zákona č. 352/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) a to dle § 12, 13, 14, 14a, 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. Ve vztahu k žalobci ad a) se jednalo o rozhodnutí ze dne 19.10.2015, č.j. OAM-385/ZA-ZA05-K07-2015, a ve vztahu k manželce žalobce (žalobce ad b)) a k jejich nezletilým dětem (žalobci ad c) a ad d)) se jednalo o rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2015, č.j. OAM-382/ZA-ZA05-K07-2015.

Protože samostatné žaloby těchto žalobců (žalobce ad a) – žaloba ze dne 18.11.2015) a žalobců ad b), c), d) (žaloba rovněž ze dne 18.11.2015) spolu skutkově souvisejí, soud tyto žaloby spojil podle ust. § 39 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) ke společnému projednání, což učinil usnesením vydaným při jednání soudu.

Žalobu žalobce ad a) (dále v textu i jen jako „žalobce“) odůvodnil následujícím způsobem:

Po úvodní „rekapitulaci“ skutkových zjištění ze správního řízení v části V. žaloby namítl, že na jeho straně je „dán důvod“ udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) azylového zákona, když žalobce je prokazatelně pronásledován, a to „uniformovanými osobami“, které po něj požadují pod pohrůžkou násilí a zabavení majetku finanční prostředky k financování občanské války, v této souvislosti poukázal na událost, kterou popsal ve správním řízení, která se týkala jeho „příběhu“ o tom, že jeho auto zastavily „uniformované osoby“ a požadovaly po něm částku 3.000 hřiven nebo auto na pokrytí nákladů, které vyžaduje válka. Na žalobce byl tedy vytvářen nátlak jako na ruský mluvícího občana, pronásledování „je přítomné“, žalobce uvedl, že „nelze se ztotožnit s tvrzením žalovaného“, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, tak musí být původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, soukromá osoba, za předpokladu, že lze prokázat, že stát či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, v dané věci je podstatné, že volný pohyb ozbrojených a neoznačených uniformovaných osob je v oblasti bydliště latentní a přítomný, bez perzekuce ze strany státu, který proti „protiprávním krokům“ nijak nezasahuje. Pronásledování vyvolává u žalobce odůvodnění strachu a zdraví, žalobce se neztotožnil se závěry žalovaného, že by ten nemohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) azylového zákona z důvodů, mimo jiné, příslušnosti k určité sociální skupině, žalobce patří do této skupiny, když je občanem Ukrajiny hovořícím ruský, a právě tyto občane jsou „terčem“ pronásledování. Ukrajina není schopna zajistit ochranu žalobce před pronásledováním, policejní orgán „prakticky neexistuje“. V části VI. žalobce uvedl, že jsou u něj dány důvody pro udělení humanitárního azylu, tuto námitku uvedl pro případ, že by se soud „neztotožnil“ s argumentací uvedenou výše, poukázal na „bouřlivou“ politickovojenskou situaci na východě Ukrajiny, na rozšířené „antipatie k ruský hovořícím občanům ve zbytku Ukrajiny, se kterou se žalobce přímo setkal, kdy zcela nepochybně naplňují důvody pro udělení humanitárního azylu.“ V části VII. pak žalobce opětovně setrval na svém názoru, že opětovně setrval na svém názoru, že v jeho případě jsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a azylového zákona, kdy poukázal na vnitřní ozbrojený konflikt, žalobce poukázal

na svůj uvedený „příběh“ a na výhrůžky fyzickým násilím ze strany oficiálních nebo neoficiálních ozbrojených skupin, útekem se před nimi právě zachránil, má důvodné obavy z vrácení se do země původu. Žalovaný rezignoval na svou povinnost postupovat v souladu se zásadou inkviziční a se zásadou zjištění materiální pravdy, „nebyly odstraněny veškeré nejasnosti“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumal v mezích žalobních bodů obě žalovaná rozhodnutí, přičemž ve vztahu k žalobě žalobce ad a) dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně se krajský soud zaměřil na zjištění, zda žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že v dané věci je rozhodnutí přezkoumatelné a netrpí ani jinou vadou, když ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplývá, že v dané věci výrok o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterým se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v dané věci, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále k pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27.4.2015, byly aplikovány žalovaným potřebné a v dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžejním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany byl žalobcem uvedený „příběh“ zahrnující problémy „s *blíže neurčenými uniformovanými osobami bez označení*“, ke kterému došlo během jeho cesty z Dněpropetrovsku do Krivoj Rogu, kde žije jeho otec. Tyto osoby na kontrolním stanovišti jej „*zastavily, mířily na něj zbraněmi, donutily ho vystoupit z vozu, dotazovaly se ho, proč nebrání svoji vlast, poté po něm požadovaly buď vydání vozidla, nebo zaplacení 3.000 hřiven*“, žalobce tento finanční obnos údajně dovezl a automobil mu byl navrácen. V souvislosti s uvedenými výhrůžkami, mu jeden „z těchto ozbrojenců“ sdělil, že pokud chce svůj vůz zpět, tak musí přinést 3.000 hřiven, přičemž „*mu nedoporučil se obracet se na policii*“. Žalobce se však na nikoho s žádostí o pomoc neobrátil, když dle jeho názoru „nebylo na koho“. Žalovaný poté vycházel z názoru, že jednak nebylo prokázáno, že by byl žalobce v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu (tento závěr žalobce v žalobě nenapadl žádnou žalobní námitkou, proto se krajský soud přezkoumáním této části rozhodnutí žalovaného nebude dále zabývat), a dále uvedl, že v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ani podle ust. § 12 písm. b). K tomu konkrétně žalovaný správně uvedl, že „*aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem*“. Správně dále žalovaný uvedl, že „*původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát, či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, přičemž důvodem takového jednání musejí být pohnutky zákonem o azylu taxativně stanovené, tedy rasa, pohlaví, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině či politické přesvědčení žadatele, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu*“. Správně pak žalovaný zhodnotil výpověď

žadatele týkající se zmíněného „příběhu“, kdy z něj nevyplývá, že by tyto „ozbrojené osoby“ byly součástí oficiálních bezpečnostních složek, když mu těmito bylo vyhrožováno, aby „se neobracel na policii.“ Žalovaný dále uvedl názor o tom, že žalobce se mohl obrátit na policii, popř. vyšší policejní orgány či prokuraturu, což dostatečným způsobem podložil i příslušným podkladem, tj. informací MZVČR ze dne 1.8.2014, č.j. 110105/2014-LPTP, ze které vyplývá, že na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod, přičemž lze proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci podat i stížnost. Tu lze podat u prokuratury, popř. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku v závislosti na míře závažnosti přestupku či trestného činu. Tento názor žalobce nijak nezpochybnil, když pouze zůstal v rovině obecného tvrzení o tom, že „policejní orgán prakticky neexistuje“ a zcela „absentoval na výkon své činnosti a ochrany svých občanů“. Již toto tvrzení žalobce v žalobě je samo o sobě rozporné, když pokud policejní orgán prakticky neexistuje, tak nemůže absentovat na výkon své činnosti, navíc z popisu zmíněného příběhu uvedeného žalobcem v pohovoru vyplývá, že jeden z „ozbrojenců“ tj. „z blíže neurčených uniformovaných osob“ mu „nedoporučil“ obracet se na policii. Z toho lze vyvodit, že policie v této části Ukrajiny „tj. ve střední části Ukrajiny v Dněpropetrovské oblasti“, kde k ozbrojeným střetům nedochází, skutečně existuje, jinak by mu přece uvedený ozbrojenec nedoporučoval, aby se na ni obracel. Navíc ze zmíněného podkladu vyplývá, že tuto možnost žalobce měl, ale nevyužil ji. Nesprávný je tedy závěr žalobce o tom, že odpovědné orgány v jeho vlasti mu tak ani nemohly zajistit potřebnou ochranu, jelikož o jeho situaci nebyly informovány. Proto byl správný i závěr žalovaného o tom, že v jeho případě se nejednalo o situaci, kdy by stát nebyl schopen či ochoten žalobci jako žadateli o azyl poskytnout ochranu. Žalovaný však nevycházel pouze ze zmíněného konkrétního podkladu, ale ještě z řady dalších (Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15.1.2015, zprávy Freedom House z 28.1.2015, z výroční zprávy Amnesty International ze dne 25.2.2015, zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1.6.2015 atd., ze kterých vyplývá, že ve východní části Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, tento nedosáhl takových rozměrů, aby konkrétně osobu žalobce bezprostředně ohrožoval na životě, když ten žil ve střední části země, konkrétně ve městě Dněpropetrovsk, kde bydlel přibližně 2,5 roku, a kde si pronajímal byt, přičemž celý svůj život žil ve městě Krivoj Rog, kde vlastnil byt). Žalobce v žalobě nezpochybnil žádný z uvedených podkladů a z něj závěry učiněné žalovaným, tedy ani to, že *„žadatel žil tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné pro evropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva. Správní orgán rovněž neshledal, že by žadatel z důvodu své národnosti mohl být za současné situace na Ukrajině vystaven jednání, které by mohlo dosáhnout úrovně porušení jeho základních lidských práv a bylo by možné označit je za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jmenovaný je ruské národnosti a ukrajinské státní příslušnosti, hovoří ruským jazykem a na základě uvedených informací rozhodně nelze dovodit, že by byl v oblasti kontrolované současnou pro evropsky orientovanou vládou premiéra Jaceňuka vystaven potížím, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nebo že by v případě potíží nezískal přiměřenou ochranu. Podle citovaných zpráv na Ukrajině nedochází k pronásledování z národnostních důvodů. Podle výše uvedených informací pak k prioritám současné ukrajinské vlády patří mimo jiné i formování adekvátní sociální, zdravotní a školské politiky a ochrana práv sociálních, jazykových i náboženských menšin a ukrajinský parlament vyzval všechny ke vzájemné spolupráci na ochraně, prosazování a budování demokratické Ukrajiny a k pokojnému spoluzití lidí všech národností, náboženských vyznání a politických směrů.“* Dále své úvahy žalovaný podložil dalším podkladem, informací MZV ze dne 16.4.2014, č.j. 98524/2014-LPTP, podle níž nedochází na Ukrajině k politickým persekucím a

práva jazykových menšin nejsou porušována, navíc z již zmíněné Informace MZVČ z 1.8.2014 se žalobce mohl v případě jemu hrozící trestné činnosti vyhledat pomoc státních orgánů a podat stížnost i proti případnému neadekvátnímu postupu policejních složek. Této možnosti však nevyužil, což mělo podle žalovaného zásadní význam pro neudělení mezinárodní ochrany. K námitkám žalobce se krajský soud vyjadřuje následujícím způsobem:

Jak již i Nejvyšší správní soud ve své bohaté judikatuře opakovaně judikoval, *„institut azylu je postaven na potencialitě pronásledování“* (srov. usnesení NSS ze dne 4.3.2015, č.j. 6Azs 10/2015-19, dále rozsudky NSS ze dne 31.1.2008, č.j. 4Azs 47/2007-60, ze dne 9.6.2008, č.j. 5Azs 18/2008-83). Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu v sobě kombinuje subjektivní prvek (obavy) a objektivní prvek (odůvodněnost oba). Při posuzování, zda jsou obavy žadatele o mezinárodní ochranu odůvodněné, je třeba vycházet z toho, jestli je pronásledování přiměřeně pravděpodobné (srov. rozsudek NSS ze dne 26.3.2008, č.j. 2Azs 71/2006-82). Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) nestačí jen to, že žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany je příslušníkem určité sociální skupiny, když *„rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl, jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, příp. je vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotčené země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, příp. odmítají, či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19.5.2004, č.j. 5Azs 63/2004-60, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 11/2004). Ostatně podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Z žalovaného rozhodnutí a z jeho podkladů (viz výše) vyplývá, že v případě žalobce se nejednalo o takový případ, tj. že by v zemi původu Ukrajina, jako stát, nebyl schopen zajistit odpovídajícím způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Tyto podklady, ze kterých žalovaný vycházel, žalobce žádnou konkrétní námitkou či návrhem na provedení důkazů nezpochybnil, když zůstal pouze „v rovině obecného tvrzení“ o tom, že žádný policejní orgán prakticky „neexistuje“, což v podstatě sám sobě popřel už jen zmíněným poukazem na sdělení „ozbrojence“, který mu doporučil, aby se na policejní orgán neobracel. V této souvislosti krajský soud uvádí, že *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí, když je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují“* (např. srov. rozsudek NSS ze dne 21.12.2005, č.j. 6Azs 235/2004-57), avšak je *„zcela jistě na místě, aby svá tvrzení stěžovatel podložil relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoliv pouze svým přesvědčením o tom, že správní orgán se mylí“* (srov. usnesení NSS ze dne 4.3.2015, č.j. 6Azs 10/2015-19). Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce v žalobě, že by v jeho případě byla prokázána existence odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, když není pravdou, že by „stát“ buď odmítl, nebo by nemohl poskytnout odpovídající ochranu (tomuto tvrzení žalobce nepředložil žádný konkrétní podklad, když navíc ani nezpochybnil to, že se mohl obrátit na příslušný orgán za účelem poskytnutí ochrany v případě jím popsané zmíněného „příběhu“. Z výše uvedených podkladů, které byly použity žalovaným v hodnocení situace v Dněpropetrovské oblasti, nevyplývá, že by byl dán důvod pro opačný závěr, než učinil

žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Pokud žalobce v žalobě uvádí některé údaje o „incidentech“ (zneškodnění improvizovaného výbušného systému na železničním úseku Nikolaevka – Boguslaw, výbuch nastražené nálože na parkovišti, nález protitankových min, výbuch muničního skladu u Luhansku), tak tyto ojedinělé „incidenty“ samy o sobě nemohou vyvrátit závěry žalovaného podložené zmíněnými konkrétními podklady o tom, že by žalobce byl bezprostředně ohrožován na životě. Ostatně k uvedeným ojedinělým „incidentům“ dochází v současné době i s daleko horšími důsledky, tj. nejen zranění dvou osob v důsledku výbuchu nálože na parkovišti, a to v zemích, kde neprobíhá žádný válečný konflikt (viz zejména poslední události ve Francii). Podstatné pro hodnocení těchto „incidentů“ je to, že stát Ukrajina je schopen zajistit odpovídající ochranu před takovým jednáním (viz výše uvedené podklady žalovaného v rozhodnutí) a stát je schopen či ochoten poskytnout ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, tj. je schopen učinit přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy (srov. usnesení NSS ze dne 19.1.2012, č.j. 7Azs 47/2011-60). Krajský soud tedy shrnuje, že na rozdíl od žalobce nedospěl k závěru, že by u žalobce byl dán důvod k udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) azylového zákona z důvodu, že by byl žalobce „prokazatelně pronásledován“, že by u něj toto pronásledování vyvolalo odůvodněný strach o život a zdraví nejen jeho, ale i jeho rodiny, a že by toto „pronásledování“ existovalo z důvodu jeho příslušnosti k určité sociální skupině, „konkrétně pak rusky hovořícím občanům Ukrajiny“. Z uvedených podkladů nevyplývá, že by žalobce jako příslušník k ukrajinské národnosti (to žalobce výslovně v protokolu o pohovoru uvedl), hovořící rusky, byl z tohoto důvodu pronásledován ve smyslu azylového zákona. Krajský soud tak nedospěl k závěru, že by rozhodnutí bylo „zjevně nezákonné“.

Pokud žalobce v části VI. žaloby tvrdí, že na jeho straně jsou „dány“ důvody pro udělení humanitárního azylu, ve smyslu ust. § 14 azylového zákona, tak se mýlí. Pokud za tento důvod považuje „rozšířenou antipatii k rusky hovořícím občanům ve zbytku Ukrajiny, se kterou se žalobce přímo setkal“, a že tato antipatie „zcela nepochybně naplňuje důvody pro udělení humanitárního azylu“, tak platná právní úprava takový důvod pro udělení humanitárního azylu nezná. S touto antipatií se totiž žalobce nemusí setkat pouze na Ukrajině, ale i v České republice, když zde určitě existuje řada občanů, kteří k rusky mluvícím cizím státním příslušníkům mohou projevit „antipatie“ i v souvislosti se vzpomínkami na rok 1968 v souvislosti s „okupací“, na které se podíleli zejména rusky mluvící cizí státní příslušníci. Ostatně různé projevy antipatie k cizím státním příslušníkům nejsou ve světě nijak vzácné a mohou postihovat i obyvatele jiných demokratických zemí. Z hlediska posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu je třeba konstatovat, že by musel být zjištěn takový důvod, který by umožňoval pouze v případě hodném zvláštního zřetele azyl udělit z humanitárního důvodu. Ten však dán nebyl, přičemž žalovaný správně konstatoval, že „jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která si na život vydělává práci a jeho zdravotní stav je dle vlastních prohlášení zcela v pořádku.“ Z rodinné, sociální a ekonomické situace žalobce rovněž nevyplývá, že by v jeho případě byl dán zmíněný důvod, že by se jednalo o případ „hodný zvláštního zřetele“ (srov. § 14 zákona o azylu). Navíc o případném udělení humanitárního azylu rozhoduje správní orgán na základě správního uvážení, které je samo o sobě soudem nepřezkoumatelné, když soud není oprávněn rozhodovat, které skutečnosti lze či nelze hodnotit jako důvody pro udělení tohoto azylu, přičemž soud je oprávněn pouze zjišťovat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s.r.s.). To však soud v dané věci z obsahu spisu a z obsahu žalovaného rozhodnutí nezjistil, navíc žalobce v podstatě ani žádné důvody pro udělení takového azylu neuvedl, resp. jím uváděný důvod za takový považovat ani nelze (viz zmíněné „antipatie“).

Rovněž nebyla důvodná námitka týkající se podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a azylového zákona. Krajský soud na rozdíl od žalobce naopak „nemá za to“, že jeho situace je „exemplárním“ příkladem situace, na kterou doplňková ochrana dle § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. c) azylového zákona „dopadá“. Na rozdíl od tvrzení „v obecné rovně“ žalobce v žalobě, kdy ten pouze opakovaně poukazoval na „vnitřní ozbrojený konflikt“ a na svůj zmíněný „příběh“ a na výhrůžky „fyzickým násilím“, tak správní orgán při posouzení tohoto důvodu pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany vycházel z konkrétních podkladů (viz výše a dále soud odkazuje na obsah žalovaného rozhodnutí, srov. str. 8, předposlední odstavce), přičemž se žalobce měl možnost s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti těmto zdrojům informací a způsobu jejich získání, této možnosti však žalobce využil tak, že uvedl, že se s těmito podklady pro vydání rozhodnutí ani seznámit nechce. To žalobce ani v žalobě nezpochybnil. Krajský soud sám ex officio bez žalobní námítky nebyl oprávněn a ani povinen přezkoumávat tyto podklady, resp. zkoumat, zda v nich uvedené údaje lze považovat za věrohodné či nikoliv. A právě z těchto podkladů (např. z informace MZVČR ze dne 21.5.2015, vyplynulo, že ukrajinská legislativa postih neúspěšných žadatelů ze strany státních orgánů neumožňuje, a že nejsou zdány ani případy postihu navrátilých se uprchlíků z ruské federace, jak konstatoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí). Krajský soud ve vztahu k této žalobní námitce odkazuje na zcela dostatečné a obsáhlé odůvodnění žalovaného rozhodnutí (srov. str. 9 a násl. žalovaného rozhodnutí), ve kterém žalovaný podrobně uvedl s odkazem na konkrétní podklady své závěry k hodnocení skutečností týkajících doplňkové ochrany (*„není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění“* - srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8Afs 75/2005-130, publikovaný pod číslem 1350/2007 Sb. NSS). K tomu krajský soud navíc musí dodat, že z pohledu ust. § 14a zákona o azylu mohou být bezprávné výhrůžky ze strany soukromých osob důvodem pro udělení dočasné ochrany, jestliže z nich lze důvodně dovodit hrozbu mučení či nelidského zacházení, avšak pouze za situace, kdy stát v původu není zřetelně schopen nebo vůbec ochoten poskytnout žadateli ochranu. Hrozbě takového zacházení se přitom žadatel nemůže vyhnout ani přemístěním svého bydliště v dotčeném státě, popř. je mu takové přemístění právně či fakticky znemožněno a vyhoštění žadatele do státu původu by totiž v takovém případě bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, které požadují i to, aby smluvní strana nevystavila jednotlivce nebezpečí ztráty života či mučení nebo nelidského zacházení hrozícímu ze strany jiných osob, ať již veřejných nebo soukromých. V tomto případě však z tvrzení žalobce nelze dovodit naplnění ani jedné z uvedených okolností, když žalobce se nijak nepokusil dosáhnout ochrany ze strany státních orgánů Ukrajiny, přičemž není dán ani důvod se domnívat, že by tyto orgány měly být nějak napojeny na zmíněné „vyhrožující“ ozbrojence v souvislosti s azylovým „příběhem“ žalobce (srov. usnesení NSS ze dne 19.1.2012, č.j. 7Azs 47/2011-62). Ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a) je navíc třeba konstatovat, že dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. ve věci Vilvarajah a ost. z roku 1991, A-215) možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při posuzování možnosti vzniku vážné újmy (§ 14a odst. b) zákon o azylu) je třeba připomenout i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ve věci Costello – Roberts, A-247-C z roku 1993), podle něhož, aby bylo možné trest považovat za „ponižující“, ponížení a pokoření, které jej provázejí, musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Z žalobcem uvedených důvodů pro udělení azylu nevyplývá, že by mu v současné době v případě návratu do vlasti hrozilo mučení, nelidské či

ponižující zacházení nebo trest či, že jehož život by byl ohrožen v důsledku válečného konfliktu.

Ve vztahu k žalobě zbývajících žalobců ad b), c) a d) dospěl krajský soud k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně se krajský soud zaměřil na zjištění, zda žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že v dané věci je rozhodnutí přezkoumatelné a netrpí ani jinou vadou, když ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplývá, že v dané věci výrok o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterým se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Jako stěžejní bod žaloby těchto žalobců byl uveden v jejich žalobě již výše zmíněný „příběh“ manžela žalobkyně ad a), když námitky uvedené v části IV. této žaloby, a které se týkají právě důvodu žádosti o azyl žalobce ad a) byly uvedeny ve stejném rozsahu a stejným způsobem jako v případě žalobce ad a), a to rovněž v části IV. této žaloby. Proto v části žaloby těchto žalobců soud konstatuje, že se již s těmito námitkami vypořádal (argumentace soudu viz výše) a považuje za nadbytečné zopakovat výše zmíněnou argumentaci v tomto rozsudku, která se týká posouzení důvodu žádosti o azyl týkajících se žalobce ad a). Snad jen lze poznamenat, že pokud žalobce nemohl uspět se svým „příběhem“, kdy v jeho případě správně žalovaný dospěl k závěru, že v jeho případě se nejednalo o pronásledování vyvolávající u žalobce odůvodněný strach o život a zdraví jeho a jeho rodiny v souvislosti s jím uvedenými důvody žádosti o azyl (argumentace soudu viz výše), tak takové závěry lze aplikovat i pro případ jeho manželky a jejich dětí.

Žalobkyně ad b) však na rozdíl od žalobce ad a) uvedla v protokolu o pohovoru navíc, tj. na rozdíl od žalobce ad a), i svůj azylový „příběh“, kdy šla nakoupit a zastavili ji nějací lidé, chtěli po ni doklady, chovali se násilně, protože v dokladech měla, že je Ruska. Zkontrolovali ji telefon, řekli, že nese potraviny „separatistům“, vzali ji veškeré peníze, žalobkyně poté skoro z domu nevycházela. Ve vztahu i ke svým dětem uvedla obavy ze situace v zemi původu, v případě do vlasti se obává o svůj život a o život svých dětí, že by kvůli svému psychickému stavu způsobenému situací ve vlasti „nemohla kojit syna“, obává se o svůj život, o život svých dětí a manžela z důvodu „probíhajícího konfliktu“. Dále popsala situaci v místě bydliště, kdy jsou její děti „pořád vystrašené“, psychika měla velký vliv na kojení. V jejich zemi to vypadá jako „občanská válka“. Zároveň uvedla, že se „s žádostí o pomoc neobracela“ na policii, když tu „považuje za nejvyšší symbol ochrany“, k tomu Uvedla, že ti kteří se obrátili na policii „beze stopy zmizeli“. Z okna jejich domu má výhled na nemocnici, je tam silnice a po ní neustále jezdí obrněné vozy, ty přivázejí zraněné vojáky, žalobci neměli proto pocit bezpečí, děti nevycházely ven.

Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, dospěl i v tomto případě žalovaný k závěru, že žalobci ad b), c) a d) neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel-li ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, což tito žalobci v žalobě žádnou námitkou nenapadli, přičemž žaloba se týká odůvodnění žalovaného rozhodnutí ve vztahu k posouzení žádosti o azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu a dále dle § 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Důvody žádosti o azyl uvedené těmito žalobci správně žalovaný nemohl posoudit jako takové, které by vedly k rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k azylovému „příběhu“

manžela žalobce (kdy je zastavili uniformovaní ozbrojenci na cestě z Krivoj Rogu do Dněpropetrovska) krajský soud odkazuje na výše zmíněnou argumentaci v tomto rozsudku a rovněž tato argumentace soudu se týká i posouzení dalších důvodů žádosti o azyl uvedených těmito žalobci, tj. zejména zmíněného „příběhu“ žalobkyně ad b), která byla zastavena při návratu z běžného nákupu osobami, které se za vojáky vydávali, kteří jí vzali „veškeré finanční prostředky“, a to údajně z důvodu její ruské národnosti. Jak vyplývá ze správního spisu, tj. zejména z protokolu o pohovoru s touto žalobkyní, rovněž tato nevyužila možnosti obrátit se na policii, a to ani po svém návratu domů, kdy vše popsala manželovi a ten ji údajně doporučil obrátit se na policii. V této souvislosti správně odkázal žalovaný na informaci MZVČR ze dne 1.8.2014, č.j. .101105/2014-LPTP, tj. stejně jako v případě příběhu žalobce ad a), ve které se uvádí, že na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobené trestnou činností či porušování práv a svobod, přičemž lze proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci podat si stížnost, kterou lze podat u prokuratury, příp. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. K tomu správně žalovaný uvedl, že se nestačí obrátit jen na státní orgán, ale je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje mezinárodní ochrany. Samozřejmě rovněž v případě těchto žalobců, stejně jako v případě žalobce ad a), není rozhodujícím hlediskem pouze to, zda žadatele o azyl využil v zemi původu prostředků této ochrany, ale zda politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u ostatních orgánů, a pokud je původcem pronásledování i soukromá osoba, tak zda lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území jsou či nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochrany před pronásledováním. V tomto případě rovněž žalovaný vycházel z celé řady konkrétních podkladů, stejných jako v případě posouzení žádosti o azyl žalobce ad a), ze kterých vyplývají již výše zmíněné závěry o tom, že tito žalobci nemohou být za současné situace na Ukrajině vystaveni jednání, které by mohlo dosáhnout úrovně porušení jejich základních lidských práv, a bylo by je možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně poznamenal, že *„jmenovaná je ruské národnosti a ukrajinské státní příslušnosti, hovoří ruským jazykem a na základě uvedených informací rozhodně nelze dovodit, že by byla v oblasti kontrolované současnou pro evropsky orientovanou vládou vystavena potížím, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nebo že by v případě potíží nezískala přiměřenou ochranu.“* Z výše uvedených podkladů, na které rovněž krajský soud odkazuje, a jenž byly podrobně uvedeny v žalovaném rozhodnutí (a které ani žalobci ad b), c) a d) nezpochybnili žádnou konkrétní žalobní námitkou) vyplývá, že na Ukrajině nedochází k pronásledování z národnostních důvodů, kdy k prioritám současné ukrajinské vlády patří mimo jiné i formování adekvátní sociální, zdravotní a školské politiky a ochrana práv sociálních, jazykových i náboženských menšin a ukrajinský parlament vyzval všechny ke vzájemné spolupráci na ochraně prosazování a budování demokratické Ukrajiny a k pokojnému spoluzítí lidí všech národností, náboženských vyznání a politických směrů. K tomu lze snad poznamenat, že jistě lze v určité míře chápat obavy žalobkyně vzhledem k tomu, že má starost i o bezpečí svých dětí, když sleduje pohyb aut, údajně převážejících „zraněné a mrtvé vojáky“, avšak jen takový pouhý pohled z okna nemůže bez dalšího vést k udělení mezinárodní ochrany, když z výše uvedených podkladů, ze kterých vycházel žalovaný a ostatně ani z tvrzení žalobců nevyplývá, že by v souvislosti s tímto zvýšeným pohybem aut „pod okny žalobce“ vedl či mohl vést k existenci nikoliv pouze běžných obav, ale odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. To se týká i dalších, žalobkyně ad b), vyslovených obav, které zopakoval i v části IV. žaloby (údajné klepání na dveře ze strany neznámých osob

atd.). Pokud se žalobci cítili ohroženi nějakými neznámými osobami, nic jim nebránilo obrátit se na příslušné státní orgány za účelem poskytnutí ochrany (viz argumentace soudu výše).

Ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a) je navíc třeba konstatovat, že dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. ve věci Vilvarajah a ost. z roku 1991, A-215) možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při posuzování možnosti vzniku vážné újmy (§ 14a odst. b) zákon o azylu) je třeba připomenout i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ve věci Costello – Roberts, A-247-C z roku 1993), podle něhož, aby bylo možné trest považovat za „ponižující“, ponižení a pokoření, které jej provázejí, musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Z důvodů pro udělení azylu uvedených zbývajícíchmi žalobci rovněž nevyplývá, že by jim v současné době v případě návratu do vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest či, že jejich život by byl ohrožen v důsledku válečného konfliktu.

Skutkový stav týkající se obou žalovaných rozhodnutí byl dostatečně zjištěn a nevznikl důvod jej doplňovat žalobci navrhovanými důkazy. Z listin a předložených žalobci (čl. 59 až čl. 60, 73-76) nevyplývají žádné pochybnosti o zákonnosti žalovaných rozhodnutí, když tyto listiny nemohou prokázat, že by žalobci ad a) či ostatním žalobcům měl azyl být udělen. Osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání prokazuje jen úroveň vzdělání žalobce, to však důvodem pro udělení azylu není, což se týká i dalších listin (potvrzení o docházce do základní školy a mateřské školy žalobce ad c), když sama tato skutečnost neznamená, že tyto školy musí dítě žalobců ad a) a ad b) navštěvovat jen v České republice a že na Ukrajině to možné není). Rovněž lékařská zpráva ze dne 3.2.2016 svědčí jen o zdravotních problémech žalobce ad a), nikoliv o tom, že lékařskou péči může poskytnout Česká republika. Další žalobci předložené podklady, zejména úryvky z článků či projevů či soukromý videozáznam, samy o sobě nemohou vyvrátit údaje uvedené v oficiálních dokumentech, tj. v podkladech citované v žalovaných rozhodnutích, svědčících o skutečném stavu na Ukrajině.

Protože žalobci nebyli v řízení úspěšní, neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (srov. § 60 odst. 1 s.ř.s., výrok II. rozsudku).

Ve výroku III. rozsudku soudem ustanovené zástupkyni žalobce v souladu s ustanovením § 35 odst. 7 s.ř.s. soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení sestávající z odměny dva úkony právní služby, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, za zastoupení 4 osob, tj. odměna ve výši 12.400 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb.) a účast na jednání před soudem týkající se věci samé, za zastoupení 4 osob, kdy se z důvodu spojení žalob ke společnému projednání mimosmluvní odměna snižuje o 20% za každou zastupovanou osobu (srov. § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), tj. odměna ve výši 9.920 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a g) a § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a z náhrady hotových výdajů ve výši 2.400 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b) a g), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), s připočtením DPH, jejímž je právní zástupkyně žalobců plátce, náleží odměna a náhrada hotových výdajů 29.911,20 Kč.

Ve výroku IV. rozsudku tlumočnickovi soud v souladu s ust. § 58 odst. 2 a § 59 odst. 2 s.ř.s. přiznal náklady řízení související s úkony tlumočnicka u jednání soudu, a to ve výši 685 Kč, v souladu se zákonné úpravě odpovídajícím vyúčtováním těchto nákladů doručeného

soudu dne 24.2.2016 (zákon č. 432/2002 Sb.), zahrnujících jednak náhradu hotových výdajů ve výši 335Kč (cestovné v souvislosti s použitím os. motorového vozidla z. Seat Ibiza na cestu k jednání soudu z Hradce králové do Pardubic a zpět a parkovné) a dále odměnu za provedení tlumočnický úkon u jednání soudu (350 Kč, dle vyhl. č. 37/1967 Sb.)

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová